

18de JAARGANG, NR. 345
12 OKTOBER 2020

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Jazz Orchestra Concertgebouw, Tal Ardit, Christian McBride, Gijs Idema, Modasaurus, Ivo Perelman e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Sun-Mi Hong Quintet,
Ack van Rooyen & Metropole Orkest.

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Helen Humes (Erik Marcel Frans)

18 Europe Jazz Media Chart Oktober

17 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2020

NR 346 KOMT 2 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

Youn Sun Nah. (Persfoto)

Eerste namen festival

Jazz Middelheim 2021 bekend

De eerste namen van het festival Jazz Middelheim 2021 zijn bekendgemaakt. Op zaterdag 14 augustus staan John Zorn/Laurie Anderson/Bill Laswell samen op het podium. Drummer Samuel Berzal treedt solo op en daarna met zijn verschillende projecten Pentadox, Reservoir Ghosts en Malaby/Dumoulin/Ber. Oedspeler Anouar Brahem is de afsluiter van zondag 15 augustus. Ook zangeres **Youn Sun Nah** en basklarinettist Michel Portal staan dan op het programma. Die dag is er ook saxofonist Toine Thys, die onder anderen met pianist Harmen Fraanje speelt. Jazz Middelheim 2021 is van 12 tot en met 15 augustus in Park Den Brandt in Antwerpen.

●
ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

GIJS IDEMA WINNAAR VAN CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2020

Gitarist Gijs Idema (conservatorium Amsterdam) heeft 3 oktober in de Verkadefabriek in 's-Hertogenbosch de finale van de negende editie van de Conservatorium Talent Award gewonnen. "De band ádemt met elkaar. De dynamiek is prachtig. Het is muziek die aandacht afdwingt, en die harmonische ongelooflijk rijk is. Gijs doet wat hij mooi vindt en twijfelt niet aan zichzelf. Hij is muzikaal net zo speels als volwassen", aldus de jury over Idema en zijn begeleiders.

Presentator Hans Mantel na afloop met winnaar Gijs Idema. (Foto: Tom Beetz)

Winnaar Idema krijgt 5.000 euro (te besteden aan de ontwikkeling van zijn talent) en mag optreden tijdens Jazz in Duketown 2021. Voor het concours vaardigden zes Nederlandse conservatoria hun beste bachelor- of masterstudenten af: winnaar Idema (Amsterdam), zanger Tijn Heijblom (Tilburg), saxofonist Paul Van de Calseijde (Rotterdam), zangeres Marit van der Lei (Den ...[lees verder op de volgende pagina](#))

Jasper Staps. (Foto: Richard Brocken)

Dertig bezoekers kan voor Jazz in Zandvoort niet uit

Omdat het podium Jazz in Zandvoort door de nieuwe coronamaatregelen nog maar maximaal dertig bezoekers per concert mag ontvangen, is de programmering vooralsnog geschrapt. De twee concerten van saxofonist **Jasper Staps**, die op 11 oktober een eerbetoon aan Paul Desmond zou brengen, zijn als eerste komen te vervallen. Vijftig bezoekers per concert, met een middag- en een avondsessie, is haalbaar, maar met twee keer dertig zijn de eindjes niet aan elkaar te knopen. De organisatoren hopen een ontheffing van de regel te krijgen, zodat de concerten van 8 november - The Preacher Men - weer kunnen doorgaan.

Arrangement Maria Mendes genomineerd voor Latin Grammy

De Nederlands-Portugese zangeres Maria Mendes is genomineerd voor een Latin Grammy voor Beste Arrangement met het stuk 'Asas fechadas', dat ze samen arrangeerde met de Amerikaanse toetsenist John Beasley. Deze Grammy is de grootste internationale muziekprijs in het genre. De winnaars worden bekendgemaakt tijdens de Latin Grammy Awards Ceremony op 19 november in Miami. Mendes woont in Rotterdam en studeerde daar Master Jazz Voice and Performance Studies aan het Codarts Conservatorium. Het stuk staat op haar album 'Close to Me' uit 2019. Ze wordt daarop begeleid door Karel Boehlee (piano), Jasper Somsen (bas), Jasper van Hulten (drums), John Beasley (toetsen, dirigent) en het Metropole Orkest in kamermuziekbezetting.

Beluister het stuk hier:

<https://tinyurl.com/y5qvzrr2>

Vervolg Conservatorium Talent Award 2020 (van pag. 1):

Haag), pianist Dani Brands (Zwolle) en zangeres Manon Nijenhuis (Utrecht). Normaal is het concours in mei onderdeel van het programma van Jazz in Duketown, maar door de coronacrisis werd het dit jaar uitgesteld. Die crisis maakte ook dat slechts dertig bezoekers konden worden toegelaten, maar het hele evenement kon eveneens gevolgd worden door middel van een live-stream. 's Avonds, na afloop van de finale, speelden alle deelnemers nog een nummer met het trio van pianist Sebastiaan van Bavel, die zijn vader Rob verving. Daarna werd de uitslag bekendgemaakt. De jury – bestaande uit voorzitter Aad van Nieuwkerk (NPO Radio 2 Soul en Jazz), Rob Horsting (componist, arrangeur), Frank Bolder (programmeur NSJF), Mischa Andriessen (journalist) en Kim Hoorweg (zangeres) - beoordeelde de deelnemers op speltechniek, improvisatie, overtuigingskracht, creativiteit en presentatie.

Zangeres Marit van der Lei kreeg een eervolle vermelding. (Foto: Tom Beetz)

De jury beloonde algemeen winnaar Gijs Idema ook met een prijs van 1.000 euro voor de beste compositie van het concours. Zangeres Marit van der Lei, die met haar groep Nextet optrad, kreeg een eervolle vermelding: "Marit maakte grote indruk met mooie arrangementen, met hoe je verhalen kan vertellen in muziek en met een unieke benadering van het materiaal", vond de jury. Ze mag evenals Idema volgend jaar op Jazz in Duketown optreden. Een aantal eerdere winnaars van de Award waren saxofonist Mo van der Does, zangeres Sanne Rambags, pianist Sebastiaan van Bavel en saxofonist Maarten Hogenhuis.

Hier is de finale in zijn geheel terug te zien:

<https://www.youtube.com/watch?v=GvhmZCQryA>

CITAAT:

If I don't practice for a day, I know it.
If I don't practice for two days, the critics know it.
And if I don't practice for three days, the public knows it.

Louis Armstrong

Australische jazzliefhebbers kiezen Miles Davis tot topfavoriet

Trompettist Miles Davis is de favoriete jazzmusicus van Australische jazzliefhebbers. Dat blijkt uit een enquête van het Australische radiostation ABC Jazz. Ruim 29.000 mensen vulden die via het internet in. Op nummer twee in de Top 100 Aller Tijden staat zangeres Ella Fitzgerald. Trompettist Louis Armstrong werd derde. In de top tien staan twee Australiërs: saxofonist Don Burrows (7) en trompettist James Morrison (9).

Billie Holiday (1947). (William P Gottlieb)

De 25 hoogste genoteerden:

- 1 Miles Davis
- 2 Ella Fitzgerald
- 3 Louis Armstrong
- 4 John Coltrane
- 5 Dave Brubeck
- 6 Duke Ellington
- 7 Don Burrows
- 8 **Billie Holiday**
- 9 James Morrison
- 10 Nina Simone
- 11 Bill Evans
- 12 Oscar Peterson
- 13 Herbie Hancock
- 14 Thelonious Monk
- 15 Wynton Marsalis
- 16 Benny Goodman
- 17 Nat King Cole
- 18 Charlie Parker
- 19 Keith Jarrett
- 20 Stéphane Grappelli
- 21 Diana Krall
- 22 Django Reinhardt
- 23 Chet Baker
- 24 Count Basie
- 25 Stan Getz

Een kwart van de favoriete honderd jazzmusici aller tijden werd in de jaren twintig geboren. Veertig musici uit de lijst zijn nog in leven. Het populairst zijn vocalisten, daarvan zijn er 31 genoteerd. Ze worden op de voet gevolgd door 26 pianisten. Zeventien saxofonisten zijn gekozen, twaalf gitaristen en elf trompettisten.

JAZZHUS MONTMARTRE VOOR VIER JAAR GERED

De deuren van het vermaarde Deense Jazzhus Montmartre waren al een paar weken gesloten, omdat door het schrappen van subsidie en als gevolg van de coronacrisis het geld op was. De club kan echter in november heropenen nu het gemeentebestuur van Kopenhagen alsnog over de brug komt en omdat een aantal fondsen en een anonieme particulier het podium een financiële injectie hebben gegeven.

Dankzij de giften kunnen alle schulden afbetaald worden. Het voortbestaan is nu tot 1 januari 2025 gegarandeerd. Michael Christiansen, hoogste baas van de club, is uiteraard verheugd dat zijn podium kan blijven: "Montmartre has for decades been the Danish national scene for jazz. Built on proud traditions going back to the golden age in the 1950s and 60s with many legends playing the intimate club. This rescue plan will secure an even stronger presence, both with regards to attracting the very best from the world elite to the intimate venue, but also finding and developing a lot of new talents".

LOET VAN DER LEE NIEUWE LEIDER VAN ZANSE JAN MOLENAAR BIG BAND

De Jan Molenaar Big Band repeteert met Loet van der Lee (vierde van rechts, staand met zwart overhemd en witte broek) (Foto: Ramiro Ameneiro)

Trompettist, componist en bandleider Loet van der Lee is de nieuwe dirigent van de Jan Molenaar Big Band uit Zaanstad. Hij volgt Jan Molenaar (84) op, die na 52 jaar op 23 februari afscheid van zijn orkest nam.

Van der Lee verzorgde al gastdirecties bij het orkest en maakte zelf ook jarenlang deel uit van de band. Eerder leidde hij onder meer twaalf jaar zijn eigen professionele Holland Big Band. De Jan Molenaar Big Band zal onder leiding van Van der Lee enkele regionale concerten per jaar gaan verzorgen en het repertoire verbreden. De muziekbibliotheek van Jan Molenaar zal worden aangevuld met nummers die in de stijl van het orkest passen. Daarnaast zal ook werk van Van der Lee zelf ten gehore worden gebracht.

ACTUELE CONCERTVERSLAGEN OP ONZE WEBSITE

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl>. U vindt ze rechtsboven.

OVERLEDEN

In 2014 trad Jenne Meinema op bij de Culturele Kring Roden.

Jenne Meinema, 3 oktober 2020 (89)

Autodidact op klarinet en saxofoon. Alt-saxofonist Charlie Parker was Jenne Meinema's grote voorbeeld. "In de boeken staat geschreven dat ik de bebop naar het Noorden bracht. Nou, laten we het daar maar op houden dan", aldus Meinema in 2009. (bron: RTV Noord). Door de jaren heen gaf hij zo'n tienduizend optredens. Midden jaren vijftig met zijn eigen kwintet bij de Groninger Jazz Sociëteit. En rond 1960 met een formatie van pianist Roelof Stalknecht, die in de jaren 1962-'63 wekelijks bij de Vara op de radio was te horen. In 1967 formeert Meinema de Big Band '67, eerst geleid door Cor Knoop, later door Rob Smit. Lex Jasper levert het merendeel van de arrangementen. Andere jazzorkesten waarmee Meinema optreedt, zijn de La Vida Jazz Band, Quadrosax en Baritone Madness. Ook vormt hij een duo met pianist Lex Jasper. Meinema is echter niet alleen actief in de jazz. Zo begeleidt hij onder meer cabaretier Seth Gaaikema, is hij in 1967 klarinetsolist bij het Gelders Orkest en het Omroeporkest en speelt hij in het begeleidingsorkest van volkszanger Arie Ribbens. Muziek was voor Meinema altijd liefhebberij. Hij werkte aanvankelijk bij het Bouwfonds in Assen en verkaste in 1978 naar het Stedelijk Conservatorium, de voorloper van het Prins Claus Conservatorium, waar hij tot 1987 adjunct-directeur en de grondlegger van de opleiding jazz was. Toen hij terugkeek bij zijn zestigjarig jubileum kwam hij tot de slotsom: 'Er had misschien iets meer in gezeten, maar ik vind dat ik het als 'bloody' amateur aardig ver heb geschopt' (Bron: Kijk op het Noorden, december 2009). (hve)

RESTMATERIAAL VAN DAVE BRUBECKS 'TIME OUT'-SESSIE ALS ALBUM UITGEBRACHT

Onder de titel 'Time OutTakes' verschijnt op 4 december op het Brubeck Editions-label een cd met 'outtakes' van de sessie voor de millionseller 'Time Out'. Pianist Dave Brubeck maakte die plaat met de evergreen 'Take five' in 1959. De 'outtakes' zijn recentelijk herontdekt. Het gaat om alternatieve versies en 'onderhanden werk'-opnames.

Onder meer van 'Blue rondo a la turk', 'Strange meadowlark', 'Take five', 'Three to get ready', 'Cathy's waltz', 'I'm in a dancing mood', 'Watusi jam', alsmede vijf minuten van 'Band banter' zijn te horen. Naast Brubeck zijn Paul Desmond, bassist Gene Wright en drummer Joe Morello de andere kwartetleden. Overigens verschijnt begin november nog een nieuw album van Dave Brubeck bij Verve. Hij nam het op van 2 tot en met 4 maart 2010. Het heet 'Lullabies'. Brubeck speelt solo bekende kinderliedjes, standards en enkele nieuwe nummers.

Luister hier naar een alternatieve versie van 'Take five':
<https://bit.ly/3cIMw6B>

VARIA

INFORMATIE OVER EDDIE HUNTON GEZOCHT

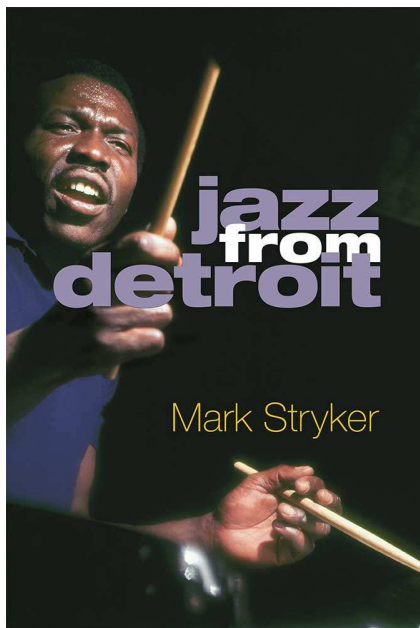

Op deze exclusieve foto uit midden jaren vijftig ziet u vlnr: drummer Eddie Hunton (°1929 - nog in leven), toetsenist-vocalist Earl Grant (1916-1983), een onbekende dame en trompettist-orkestleider Harry James (1916-1983). Onze medewerker Erik Marcel Frans stuitte op deze foto tijdens een speurtocht naar Eddie Hunton. Die speelde onder anderen met rock en rollster Chuck Berry en is te horen op platen van Earl Grant en ook blueszanger Eddie Boyd. Met hem speelde hij in maart 1970 in Breda. Plaatopnamen getuigen daarvan. Ook heeft Eddie Hunton in Nederland een tijd voor de radio en/of televisie gewerkt. Hierover zoekt Erik Marcel Frans meer informatie. Mocht u hem kunnen helpen, dan graag. U kunt hem bereiken via ons e-mailadres jazzflits@gmail.com.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP PAPIER

DETROIT

Mark Stryker.

Jazz from Detroit

Ann Arbor : University of Michigan Press, 2019.

XIV, 342 pag. : ill.

ISBN 978-0-472-07246-6 hardc.

met stofomslag.

Prijs 50 euro.

'Zonder Detroit had de jazz er anders uitgezien.' Het is een bou-te uitspraak, maar als je ziet wie er allemaal hun wortels hebben liggen, wil je het graag geloven. Door de aanzuigende werking van de industrie, met name die van auto's, verdriedubbelde het inwonertal in de eerste twee decennia van de vorige eeuw tot bijna een miljoen. Het hoeft geen betoog dat deze bevolkings-explosie zijn uitwerking had op het cultuuraanbod en de rol van de jazz daarin. Maar er moeten meer factoren zijn geweest die de stad een bijzondere naam hebben gegeven. In hun onont-beerlijke studie 'Before Motown' (2001), over de plaatselijke jazzgeschiedenis van 1920 tot 1960, schrijven Lars Bjorn en Jim Gallert deze positie toe aan het uitzonderlijk hoge peil van het muziekonderwijs op scholen voor het voortgezet onderwijs (pag. 165 aldaar). Verder waren er speelgelegenheden genoeg om niet elders om te zien naar werk.

In een recent boek, dat er min of meer een vervolg op is, wijst ook Mark Stryker op het wijdverbreide muziekonderwijs en het speelklimaat. Bovendien kon de stad bogen op een eigen symfo-nieorkest waarvan een grote stimulans uitging, zowel door schoolconcerten als banden met de gangmakers in de jazz. Toch blijft de vraag waarom juist in Detroit het muziekonderwijs zo goed was.

Voor de eerste helft van zijn boek selecteerde Stryker zeventien artiesten van wereldfaam, over wie nog niet een biografie of een gezaghebbend artikel geschreven was. Dat klopt niet helemaal, want aan zeker drie ervan, Yusef Lateef, Sheila Jordan en Ron Carter, zijn reeds zelfstandige uitgaven gewijd. Maar het zijn voortreffelijke portretten met een goede balans tussen afkomst, loopbaan, opvattingen en relatie tot de plaatselijke jazzscene. Met een paar karakteristieke voorbeelden van een uitvoering - op de plaat of live - wordt hun manier van spelen belicht. De portretten zijn extra informatief doordat de schrijver er telkens iets extra's inbouwt. Bij Milt Jackson bijvoorbeeld hoe een vibra-foon in elkaar zit, bij Barry Harris hoe hij lesgeeft en Roland Hanna over 'A Child Is Born': "I said, 'Thad [Jones], isn't that my tune?' He said, No it's mine.'" (pag. 97)

Het middenstuk behandelt een korte periode in de jaren zeven-tig toen de muziek associaties had met, zeg maar, vernieuwin-gen van rebelse aard. Ze kregen echter minder voet aan de grond dan in andere, vergelijkbare steden (Chicago, St Louis). Jazz en dans waren overigens al eerder naar voren gehaald in 'Jazz Space Detroit' (foto's van Barbara Weinberg, tekst van Herb Boyd), een van de beide tijdschriftachtige uitgaven van het plaatselijke Jazz Research Institute (de andere was een 'Who's Who', weer met Herb Boyd en foto's van Leni Sinclair).

Het ging bergafwaarts met de industrie. In de laatste vijftig jaar reduceerde de populatie van Detroit tot de helft. Geldelijke mid-delen bleven uit, het muziekonderwijs werd ingeperkt. Het wa-ren de familiebanden, de onderlinge kennisoverdracht en de onvermoeibare inzet van trompettist Marcus Belgrave en pianist Barry Harris waardoor de stad leverancier bleef van jonge talen-ten. Van hen profileert Stryker er zo'n dozijn: pianist Geri Allen, saxofonisten Kenny Garrett en James Carter, violiste Regina Carter en Karriem Riggins (drummer bij de 'champagne-and-caviar jazz singer Diana Krall').

Als aanhangsels een verzorgd register met onderverdelingen en een lijst van 170 namen, inclusief de geboortedatum (waarvan zeker zo'n twintig met afwijkende gegevens, soms misschien terecht, maar andere duidelijk ook per abuis). Al met al een boek dat door zijn inhoud en aanpak ver uitstijgt boven een louter lokale geschiedschrijving.

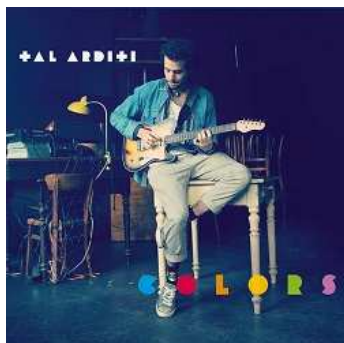
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

TAL ARDITI

Colors

Berthold Records

Tal Ardití (Israël, 1998) was er al jong bij als professionele gitarist. Het wonderkind ging op zijn zestiende studeren aan de prestigieuze Rimon School of Music in Ramat Hasjaron en behaalde er op zijn achttiende het jazzdiploma om vervolgens te verhuizen naar Berlijn. Daar ontwikkelde hij zich tot een graag geziene speler in de plaatselijke jazz-scene.

In 2018 debuteerde Tal met de geweldige cd 'Portrait'; nu brengt hij met zijn trio de opvolger 'Colors' uit. Het album bevat tien caleidoscopische stukken waarin Ardití diverse genres mengt: jazz, pop en rock. Tal blijft echter trouw aan zijn basis, net als op zijn eersteling. Hij is zeer innovatief als het gaat om timing, harmonieën, 'voicings' en frasering, maar blijft een jazzman.

Adequaat ondersteund door bas en slagwerk produceert Tal met een indrukwekkende techniek en een beetje hulp van elektronica een rijk geluid. Hij voegt aan de melange van jazz, pop en rock hier en daar klassieke en Braziliaanse accenten toe met als resultaat dat Colors een gevarieerde cd is geworden van een nog jonge vent, die als muzikant een grote toekomst heeft als hij het ingeslagen pad zo vol overgave blijft bewandelen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Tal Ardití (gitaar),
Lukas Traxel (bas),
Tobias Backhaus (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=LSzeXl6p5eI>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

CHRISTIAN MCBRIDE BIGBAND

For Jimmy, Wes And Oliver

Mack Avenue

Hun concert, in Amsterdam, kon door corona niet doorgaan. Jammer, want de Christian McBride Bigband beweegt zich in de grote bigbandtraditie met stevige swing, spannende solo's en pakkende arrangementen.

Dat iemand als McBride al een aantal jaren een bigband op de been brengt, duidt er op dat er voor grote formaties nog steeds belangstelling bestaat, zowel in de VS als in Europa. Denk maar aan de Mingus Bigband, de WDR Bigband, de bigband van het Metropole-orkest, het Brussels Jazz Orkest en aan de vele amateur- en (semi) professionele bigbands in ons land.

'For Jimmy, Wes And Oliver' refereert aan albums uit de jaren zestig van Hammondorganist Jimmy Smith, gitarist Wes Montgomery met de bigband van Oliver Nelson. Zoiets roept de vraag op of het geen 'museumjazz' wordt, zoals een enkele jaren terug uitgebrachte remake van Miles Davis' album 'Kind Of Blue', inclusief noot voor noot nagespeelde solo's. Zinloos, want een levende kunstvorm als jazzmuziek vraagt om iets eigens. Daaraan is geen gebrek in de nieuwe productie van McBride.

Het meest indrukwekkende stuk komt pas aan het eind. Dit is de 'Pie blues', door McBride gecomponeerd en gearrangeerd. Ook al kan dat stuk nooit door Wes Montgomery zijn gespeeld, het past perfect in het repertoire. Dit meesterwerk vertelt een verhaal in de beste traditie van bluesvertolking door een bigband, met orkestrale fragmenten, interludes, breaks en solo's, waaronder een emotionele plunger-trompetsolo.

Het overige repertoire mag er ook zijn. Stukken als 'Night train' en 'Milestones' worden met de originele arrangementen van Oliver Nelson gespeeld en zelfs een simpel liedje als 'Down by the riverside' wist deze geniale arrangeur tot een waar kunstwerk om te toveren. Naast zes bigbandstukken horen we nog vier stukken in kwartetbezetting.

De meeste solo's op deze plaat zijn – uiteraard – voor Hammondorgel en gitaar. Organist Joey DeFrancesco laat zeer inventieve passages horen en gitarist Mark Whitfield soleert pittig, waarbij hij – een enkel in octaven gespeeld thema daargelaten – geen Montgomery-imitaties brengt.

Ruud Bergamin

RON DAVIS' SYMPHRONICA
Instrumental Music Liberation Front
 Davinor Records

Er wordt tegenwoordig nauwelijks nog instrumentale muziek gemaakt, stellen de producenten van dit album: "We need an Instrumental Music Liberation Front. SymphRONica to the rescue. This record is the opening salvo". Een nogal overdreven en pretentieuze bewering, want er verschijnt nog steeds flink wat instrumentale muziek.

Op de cover staat als motto 'jazz meets classical musics' (klassieke muziek, Manouche en volksmuziek). Een interessant uitgangspunt voor dit project en er zijn over het algemeen degelijke arrangementen geschreven voor piano, gitaar, bas, drums en strijkkwartet. De jazzsolo's zijn functioneel, maar niet altijd spectaculair. Tegenover ronduit sterke stukken staan andere die enigszins voortkabbelen. Sterk is 'The climb' van bandleider en pianist Ron Davis, waarin piano en bas een stijgende toonladder herhalen (basso ostinato), over een rockbeat. De strijkers spelen meerstemmig, gospelachtig. Ook geslaagd is 'Dror Yikrah': citaten uit het werk van Igor Stravinsky komen voorbij, in een strak tempo, zonder solo's; van het begin tot het eind boeiend. In het stuk 'Brahms' wordt het notenmateriaal van een bekend klassiek werk slim gebruikt om iets eigens te maken.

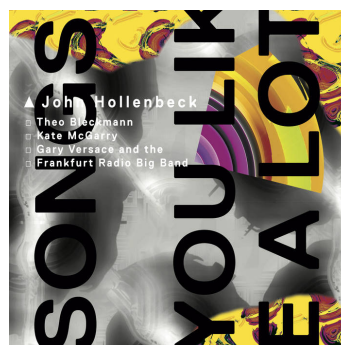
In andere stukken mis je soms iets. Zo is de compositie 'Pin y panouche-after Django Reinhardt' mooi, maar zijn de solo's van viool en piano nogal braaf. De op zich fraaie compositie 'Torontango-after Astor Piazzola' mist wat tangodynamiek en in 'Sergei's shuffle' (refererend aan Sergei Prokofiev), worden leuke strijkersmotieven en spannende drumaccenten helaas gevolgd door een pianosolo in 'corny' swingtempo; een anticlimax. Het vioolconcert in E van J.S. Bach valt tegen, doordat het origineel door de strijkers met (overbodige) drumbegeleiding wordt gespeeld, gevolgd door violsolo over hoempa-hoempa-pianospel: drie stijlbreuken tegelijk.

Terwijl hier beslist een goed orkest bezig is, met in de meeste gevallen verzorgde en soms briljante arrangementen, is toch niet alles even overtuigend.

Ruud Bergamin

Bekijk hier een video over de cd:
<https://bit.ly/30HDKRJ>

JOHN HOLLENBECK
Songs You Like A Lot
 Flexatonic Records

Drummer John Hollenbeck kennen we vooral als de bandleider/componist van het speels-experimentele Claudia Quintet. Dat er ook een arrangeur in hem huist, was minder bekend. Maar om zijn nieuwe eigen label Flexatonic Records feestelijk van start te laten gaan, brengt hij 'Songs You Like A Lot' uit. Hiertoe deed hij een online oproep aan liefhebbers van zijn werk om hun favoriete (pop)songs bij hem in te leveren. Voor een zevental liedjes schreef hij verrassende arrangementen, en voegde er zijn eigen compositie 'Kindness' aan toe. Het koppel zangers, Theo Bleckmann en Kate McGarry, is individueel én in duetten een perfecte keuze. Hollenbeck werkt dan ook al jaren met ze. Ook pianist/organist Gary Versace nodigde hij om die reden uit voor het project, dat met de Frankfurt Radio Big Band een voorbeeldige uitvoering krijgt. Het repertoire is lekker afwisselend, van de folk-traditional 'Down to the river to pray' tot en met de Bee Gees-hit 'How deep is your love?'. Het pleit voor Hollenbeck dat hij ook van deze laatste draak een fijn bigbandnummer weet te maken. Het verst in het deconstrueren van het oorspronkelijke nummer gaat hij met 'God only knows' van Brian Wilson. Hij doopte het zelfs om tot 'Knows only God'. In de heropbouw van de brokjes van het origineel blijft gelukkig wel de ontroering van de Beach Boys-versie behouden. Het enige bezwaar dat je zou kunnen uiten tegen de selectie van hits, is dat het materiaal allemaal wel erg blank is.

Herman te Loo

Bezetting:

Theo Bleckmann, Kate McGarry (zang),
 Gary Versace (piano, orgel),
 John Hollenbeck (arrangementen, dirigent),
 Frankfurt Radio Big Band.

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/2SenDqj>

GIJS IDEMA
Marking Time
Dox Amsterdam

Het laatste album van de jonge gitarist Gijs Idema (1996, opgeleid aan het conservatorium in Amsterdam en de Manhattan School of Music in New York) lijkt te zijn opgenomen in de middeleeuwen. In een kolossale kathedraal. Onzin natuurlijk, maar zo klinkt de soloplaat 'Marking Time' wel. In werkelijkheid ontstond het album bij een spontane opnamesessie in 'The Workshop' in Amsterdam. De plaat bevat onder meer een door Idema gecomponeerde mini suite: 'Four and a half pieces for solo guitar'. De suite is een ode aan zijn muzikale helden, onder wie Wes Montgomery, Joe Pass en Jim Hall. Het album vertegenwoordigt het gevoel van 'in the moment' zijn en het maken van intuïtieve en emotionele keuzes over waar de muziek heen moet gaan. De titel 'Marking Time' slaat op de Engelse uitdrukking voor tijd verdoen. Idema ziet dat niet als iets negatiefs. Hij besteedde zijn tijd met plezier aan gitaarexperimentjes en die resulteerden in een fraaie cd die rust brengt en tot bezinning noopt. Gas terugnemen en je laten meevoeren door intrigerende muziek, zonder op de klok te letten, is in deze coronatijd een zinvolle bezigheid. Idema mag zich vaker met zijn gitaar terugtrekken en voor de vuist weg improviseren. Laat hem vooral zijn tijd verdoen.

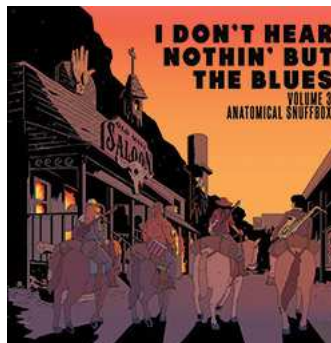
Hans Invernizzi

Bezetting:

Gijs Idema (gitaar).

Luister hier naar een stuk van het album:
https://www.youtube.com/watch?v=bGpH_wk1HBs

JON IRABAGON
I Don't Hear Nothin' But The Blues Vol. 3:
Anatomical Snuffbox Irabagast Records

Saxofonist Jon Irabagon draagt zijn nieuwe album, het derde deel van zijn serie 'I Don't Hear Nothin' But The Blues', op aan Willem Breuker. Daarbij moet de Amerikaan vooral gedacht hebben aan de Breuker van het New Acoustic Swing Duo, met Han Bennink. Want 'Anatomical Snuffbox', zoals de ondertitel van de cd luidt, heeft niet zoveel van doen met de muziek van het Kollektief. Evenmin heeft de plaat iets te maken met de toegankelijke, bijna mainstream-achtige platen als 'Behind The Sky' of 'Dr. Quixotic's Travelling Exotics' die de saxofonist ook op zijn naam heeft staan. Al vanaf de eerste noten van 'Anatomical Snuffbox' maakt Irabagon met zijn kwartet duidelijk waar deze plaat over gaat. De gitaristen Mick Barr en Ava Mendoza zetten een muur van gitaarnoise neer, à la Sonic Youth of Glen Branca, en Irabagon zoekt zich brullend een weg door het Ayler/Brötzmann-universum. Dit is compromisloze muziek, die zich als een roedel pitbulls in de luisteraar vastbijt, om hem na een dikke drie kwartier amechtig naar adem snakkend weer los te laten. Licht of lucht zit er niet in, maar in zijn extreme esthetiek is het een juweeltje. Liefhebbers van het werk van groepen als Last Exit of Cactus Truck zullen ervan smullen. En anders is het 'garanteed to clear the room at parties', zoals de geuzenkreet voor dit soort muziek in Amerika luidt.

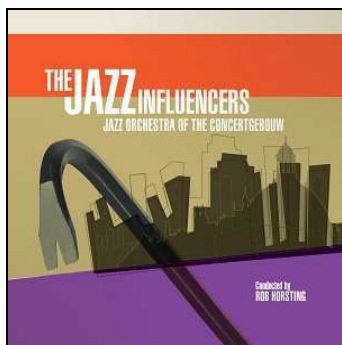
Herman te Loo

Bezetting:

Jon Irabagon (tenorsax),
 Mick Barr, Ava Mendoza (gitaar),
 Mike Pride (drums).

Hier is Irabagon te horen in een eerdere versie van de groep: https://youtu.be/G_D-KIXed8c

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW
The Jazz Influencers
JOC Records

Bezetting:

Marco Kegel, Tineke Postma, Simon Rigter,
 Sjoerd Dijkhuizen, Juan Martinez (saxen),
 Wim Both, Erik Veldkamp,
 Jan van Duikeren, Ruud Breuls (trompet),
 Jan Oosting, Ilja Reijngoud,
 Bert Boeren, Martin van den Berg (trombone),
 Peter Beets, Rob van Bavel (piano),
 Martijn van Iterson (gitaar),
 Frans van Geest (bas),
 Marcel Serierse (drums),
 Rob Horsting (dirigent).

Moderne eigentijdse muziek van Nederlandse makelij, dat lijkt de nieuwe richting van Nederlands meest gerenommeerde bigband The Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Met de vorige cd 'Crossroads' was een dergelijke avontuurlijke repertoirekeuze al in zeer goede aarde gevallen; geen evergreens of andere gevestigde jazzstandards, maar louter nieuwe muziek. En dan is er nu de cd 'The Jazz Influencers'. Deze is het resultaat van twee opnamedagen met publiek waarbij nieuw werk van onder anderen Ben van Gelder, Reinier Baas en Morris Kliphuis werd gespeeld. Het is een geweldige cd geworden met een grote variëteit aan melodien, klankkleuren en sferen, met kwaliteit als grootste gemene deler. Op deze cd vindt u niet de gebruikelijke nieuwe mainstream waarin je vagelijk een variant hoort van een jazzklassieker. Nee, veel van deze composities vinden hun inspiratie in de Europese jazzcultuur, waarin ook modern klassiek zijn invloed doet gelden. In het cd-boekje staat hierover een verhelderend citaat van Morris Kliphuis: "The biggest lesson I learnt in New York is that I am European, and jazz is an American music style-originally the way for an oppressed black minority to express their right for freedom. It gives a unique character and energy to this music. But I'm just a boy from Hilversum."

Een geweldige cd met een grote variëteit aan melodieën, klankkleuren en sferen, met kwaliteit als grootste gemene deler.

Een greep uit de variëteit van stukken op deze cd: 'Whiplash' van Joris Roelofs combineert sonoor koperwerk met spannend ritme en een fugastructuur. Het is bigbandmuziek zonder te schetteren. 'Saturnine' van Reinier Baas is een dwingend en dreigend stuk muziek van slechts tachtig seconden, maar met een enorme impact. Simin Tander schreef een wonderschone ballad die met z'n open, soms aarzelende momenten soms doet denken aan het betere werk van Gil Evans. Als finale is 'Pixelated paradise' een enerverend stuk met strakke motiefjes en daar doorheen soepel melodielijnen en vurig solowerk van trompettist Ruud Breuls en trombonist Ilja Reijngoud. Als cooldown brengt componist Maarten Hogenhuis ons weer terug naar de jazzroots met het pakkende 'The Peter cat'. De gekozen titel van de cd, 'The Jazz Influencers', kan niet beter. Het zijn deze jongens en meisjes die de vaandel dragers zijn van de Nederlandse eigentijdse gecomponeerde en geïmproviseerde muziek. Nederland mag zich gelukkig prijzen met zoveel muzikaal talent. Op zondag 18 oktober 2020 kunt u het eenmalig live meemaken in het Muziekgebouw aan het IJ. Maar ook van alleen de cd 'The Jazz Influencers' kun je heel gelukkig worden

Sjoerd van Aelst

SPOTIFY-AFSPEELLIJST JAZZFLITS 345

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik op de link en luister nu: <https://spoti.fi/2GuQlJN>

MAKROKOSMOS QUARTET**Rofy Manta Mantra****Ronin Rhythm Records**

De ondertitel zegt veel over deze productie: '2 works for 2 pianos en 2 percussionists by Nik Bärtsch'. Eerst iets over de componist. Bärtsch is een klassiek geschoold pianist en maakt, zoals hij het zelf noemt, 'minimal zen-funk'. Dat doet hij met zijn Zwitserse groep 'Ronin'. De nadruk van zijn muziek ligt in herhalingen, stevige grooves, krachtige en plotselinge wendingen. En dat alles met grote precisie. 'Rofy Manta Mantra' is een intrigerende, zelfs spannende luistersuite en bestaat uit twee composities: 'Rofy' is 37 minuten lang en 'Manta Mantra' ruim elf minuten. Er is geen ruimte voor improvisatie want het is volledig uitgeschreven muziek, inclusief tevoren bepaalde (ongemakkelijke) stiltes.

Dit keer laat Bärtsch zijn ideeën helemaal door anderen uitvoeren. Door het Makrokosmos Quartet. Hun bestaan is geënt op de uiterst eigenzinnige muziek van Georges Crumb. Ze laten zich graag uitdagen door moderne componisten. Het bestaat uit twee pianisten, de Turkse zussen Bahar en Ufuk Dördüncü en twee percussionisten. Dat zijn de Fransen Sébastien Cordier en Philippe Spiesser. Op een videoregistratie van een concert in Istanboel is te zien dat de instrumenten heel dicht tegen elkaar zijn geplaatst. Bekijk eens een fragment via de link onder aan deze recensie.

De signatuur van de componist is overduidelijk aanwezig. Alsof hij zelf meespeelt. Hij schreef fascinerende composities, vol repeterende en complexe elementen. Uitdagend. Dan weer teatraal of mysterieus. Bärtsch hoeft dit keer geen aanwijzingen te geven. Meestal roept hij van tevoren dat de band 'de hoek om moet'. Of dat er een noodstop komt. Dit keer bepaalt de bladmuziek alles. En hoe! Bärtsch transfuseert zijn ideeën in het kwartet. De pianistes laten de accenten langzaam en bijna onmerkbaar verschuiven. En ook de rollen bij de percussionisten wisselen. Soms wordt er absurd hoog met een strijkstok langs de toetsen van de vibrafoon gestreken. Oef, beluister dit alleen op een goede audioset! Alleen al het stuk 'Rofy' rechtvaardigt de aankoop van deze cd.

Peter J. Korten**Bezetting:**

Bahar Dördüncü, piano,
Ufuk Dördüncü, piano,
Sébastien Cordier, percussie,
Philippe Spiesser, percussie.

Bekijk hier een concertfragment:

<https://www.youtube.com/watch?v=4d6uhKkVYGE>

MODASAURUS**4K****Eigen Beheer**

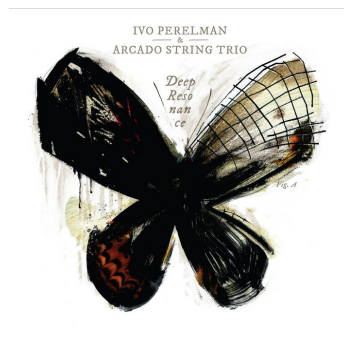
Modasaurus is een Canadese viermansformatie die jazzfusion speelt van pianist-componist James McGowan. McGowan geeft les op Carleton University (onder meer compositie en muziektheorie) en de overige drie muzikanten zijn oud-leerlingen van hem. Alle composities op '4K' zijn van McGowan. Het openingsnummer 'The four kids' (4K), opgedragen aan de vier kinderen van McGowan, is een rhythm & blues-nummer dat duidelijk geïnspireerd is op het werk van Jon Cleary & The Absolute Monster Gentlemen. Een afwisselend in half-time gespeeld stevig nummer met een aanstekelijk thema waarin alle muzikanten meteen laten horen dat ze hun instrument beheersen. Via het op rumbasamba gebaseerde 'Hey Bud', komen we bij 'Winding way' waar de invloed van gitarist Toots Thielemans onmiskenbaar is. Het is een zes-achtste jazzwals met een Thielemans-achtig thema en een mooie gitaarsolo van gitarist Alex Moxon. Bij het volgende 'Crazy ceiling' blijven we in zes-achtste, maar nu krijgen we een meer Keltische achtergrond. Toch doet ook dit nummer wel een beetje aan Toots Thielemans denken, omdat gastmuzikant Normand Glaude in dit nummer mondharmonica speelt. Jammer dat hij geen solo krijgt. In het vijfde nummer 'Khaleegy' worden we naar oosterse contreien gebracht. Persoonlijk vind ik dit niet het beste nummer. De oosterse toonladder verveelt gauw en er wordt een tikje slordig gespeeld. Het drumwerk van Jamie Holmes in dit nummer, gespeeld met hot-rods, is wel heel goed. In het volgende 'Chaconne and fugue' komen we ineens uit bij de Nederlandse band Focus. Een symfonisch nummer met veel (synthesizer)strijkers, een sterk thema en een gitaargeluid dat onmiskenbaar van Jan Akkerman is geleend. Het laatste nummer van de cd heet 'Seen my Jawa?' Jawa is een legendarisch motorfietsmerk dat nog steeds bestaat, maar vooral in de jaren veertig en vijftig furore maakte met zijn 500cc tweetaktmotoren. Gastgitarist Wayne Eagles heeft in dit nummer waarschijnlijk geprobeerd het kenmerkende motorgeluid van de Jawa te imiteren. Hij doet dat door de reverb- en bijbehorende speedknop van zijn versterker vol open te draaien. Het resultaat is een samba met bibbergitaar en dat dan negen minuten lang. Erg jammer, want het is best een mooie samba, maar die bibbergitaar wordt echt irritant.

Al met al een interessante, afwisselende cd met sterke thema's en invloeden van Jon Claery, Toots Thielemans en Focus, gespeeld door competente muzikanten. **Gijs Ornée**

Bezetting:

James McGowan (piano, keyboards), Alex Moxon (elektrische gitaar), Jean-Philippe Lapensee (basgitaar) Jamie Holmes (drums) + Norman Glaude (4) (mondharmonica), Wayne Eagles (7) (elektrische gitaar).

IVO PERELMAN & ARCADO STRING TRIO
Deep Resonance
Sluchaj Fundacja

Begin jaren negentig was het Arcado String Trio een opvallende verschijning in de geïmproviseerde muziek. De strijkers vormden het vlaggenschip van een beweging van oprukkende strijkers in de sector. En met Mark Feldman (viool), William 'Hank' Roberts (cello) en Mark Dresser (bas) had de groep een sterbezetting. Korte tijd was Ernst Reijseger nog even de vervanger van Roberts, maar na 1995 werd het stil rond Arcado. Nu is het strijktrio terug, in combinatie met meesterimprovisator Ivo Perelman. Het Poolse label Sluchaj Fundacja brengt het eerste album 'Deep Resonance' uit van de bijzondere samenwerking. Perelman, die in zijn jeugd cello speelde, heeft altijd een grote affiniteit gehad met strijkers en heeft ook meerdere platen gemaakt met violisten en cellisten. Je zou hier haast kunnen spreken van een strijkkwartet, zo 'strijkerachtig' als de saxofonist speelt. Veel legato lijnen, een voortdurende verkenning van timbres, zoals de snarenspelers dat ook doen. Er worden nauwelijks experimentele technieken gebruikt, en toch valt 'Deep Resonance' op door de grote schakeringen in klankkleur. Het viertal vervlecht melodieën en mengt klassieke technieken met vormen uit jazz en wereldmuziek. Zo roept 'Resonance 1' soms associaties op met de muziek van Alban Berg en Arnold Schönberg, en zitten er 'Resonance 3' zigeunerinvloeden in de vioollijnen van Feldman. De vier improvisaties zitten structureel zo sterk in elkaar dat je zou denken dat er toch wel gecomponeerd materiaal aan te pas is gekomen. Het maakt duidelijk dat Arcado elkaar 25 jaar na dato nog volkomen aanvoelt en de combinatie met Perelman een gouden greep is.

Herman te Loo

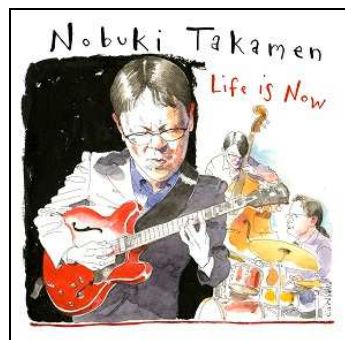
Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsax),
 Mark Feldman (viool),
 William H Roberts (cello),
 Mark Dresser (bas).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3lqOz1N>

NOBUKI TAKAMEN
Life Is Now
Eigen Beheer

All About Jazz noemde hem 'de beste jazzgitarist die Japan ooit heeft geproduceerd'. Of dat zo is valt lastig te controleren, maar feit is dat Nobuki Takamen (Hiroshima, 1977) een begenadigde vakman is, die met grote regelmaat zeer beluisterende cd's uitbrengt. Eind deze maand verschijnt 'Life Is Now' met negen stukken van eigen hand, opgenomen met Nobuki's vaste trio.

Takamen begon gitaar te spelen op veertienjarige leeftijd, direct nadat hij voor het eerst de gitaarintro van Paul Simon hoorde bij 'The sound of silence'. Hij verhuisde naar Tokio om te studeren aan de Obirin University, waar hij in vier jaar tijd ruim honderd bands oprichtte. Nobuki besloot in 2001 naar de VS te gaan om muziek te studeren aan het Berklee College of Music. Drie jaar later vestigde hij zich in New York waar hij nog steeds furore maakt. Nobuki moet het niet hebben van gitaristisch trapezewerk of experimenten. Hij speelt 'gewoon' voortreffelijk gitaar, geïnspireerd door jazzgrootheden als Jim Hall en Wes Montgomery, maar de Japanner is ook beïnvloed door Paul Simon, James Taylor, Jimi Hendrix en Eric Clapton. Takamen onderscheidt zich wederom als iemand met groot respect voor de jazztraditie. Zijn werk is letterlijk vakwerk: degelijk qua melodieën, opbouw en presentatie.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Nobuki Takamen (gitaar),
 Toshiyuki Tanahashi (bas),
 Naoki Aikawa (drums).

Luister hier naar het titelstuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=8iqFicUJkY4>

SUN-MI HONG QUINTET A SELF-STREWN PORTRAIT

Bezetting:

Nicolo Ricci (tenorsax),
Alistair Payne (trompet),
Young-Woo Lee (piano),
Alessandro Fongaro (bas),
Sun-Mi Hong (drums).

Datum en plaats:

2 oktober 2020,
LantarenVenster,
Rotterdam.

De epidemie blijft nopen tot soberheid of minder. Op deze avond zijn het nog tachtig mensen die genieten van levende jazz, maar LantarenVenster houdt rekening met verdergaande inperkingen in de komende weken. Ook de cd-promotietoer van het Sun-Mi Hong Quintet is teruggevoerd tot een handvol concerten. Hoe jammer dat ook is, de omstandigheden lijken deze groep aan te moedigen tot een artistiek hoogtepunt. De chemie tussen artiesten en publiek leidt tot een euforie die iedereen lang zal heugen.

In de aflevering van de NTR-serie 'New Generation' die aan haar is gewijd, vertelt Sun-Mi Hong dat een groot deel van haar muziek gaat over heimwee en overleven in een nieuw land. Gezegend met talent en met een enorme vasthoudendheid heeft ze het doel bereikt dat ze als tiener voor ogen had: drummer worden. De weg naar dat doel was lang en eenzaam.

Als twaalfjarige hoorde de Koreaanse in de kerk voor het eerst drums en raakte op slag gebiologeerd. Haar ouders zagen niets in haar voornemen, maar gaven haar na jaren lang aandringen toch de kans om les te nemen. Zeven jaar geleden kwam ze naar Amsterdam om haar studie te vervolgen. Aanvankelijk koos ze voor jazz om een goede basis te hebben als popdrummer. In de jazz leerde ze om te drummen vanuit de interactie.

[...lees verder op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Sun-Mi Hong op een Koreaanse trom. (Foto: Joke Schot)

Een internationale doorbraak van Sun-Mi Hong staat zeker op stapel.

Trompettist Alistair Payne. (Foto: Joke Schot)

'Second Page: A Self-strewn Portrait', een intrigerend en geslaagd album dat is uitgebracht door Zennez Records, laat zich lezen als een levensverhaal in wording. De luisteraar wordt meegevoerd op golven van melancholie met een intieme intensiteit. Daarbij gaat het niet om het delen van herinneringen, maar om de kleur van de emoties die daar omheen hangen. Verhuizen naar Europa was een strijd die in schril contrast stond met de vreugde over nieuwe ontplooiingskansen. Die lijn loopt als een rode draad door het album dat klinkt als een samenhangend geheel, een jazzsuite. Bovenal is het album een vat vol ambities dat live klinkt als een organisch geheel. De goed doordachte opbouw en de gedetailleerde orkestratie laten veel ruimte voor variaties en improvisatie. De muziek staat in het moment en lijkt nergens op een partituur te leunen. Hecht samenspel staat steeds in contrast met individuele vrijheid die optimaal wordt benut.

Het idioom waarbinnen het kwintet van Sun-Mi Hong beweegt, hangt in de randen van de hardbop en is doordrenkt met drama en expressie. De eigen signatuur klinkt door in een golvende lyriek die in alle composities terugkeert. Het publiek reageert verrast en slaakt enthousiaste kreten bij het horen van muziek die zich onderscheidt. De sterke balans tussen lyrische tunes, melodische riffs en abstract gestileerde solo's is dan ook onweerstaanbaar. Sun-Mi Hong heeft regie over elke slag die ze speelt. In een helder klankbeeld zweept ze op, of streelt en masseert ze de drums en bekkens. Haar fraseringen zijn delicaat. Op een grote houten Koreaanse trom toont ze haar inspiratie en laat traditionele en moderne slagtechnieken samenvloeien. Haar kwintet is een toonbeeld van gedreven samenspel op basis van persoonlijkheid en karakter. Saxofonist Nicolo Ricci en trompettist Alistair Payne mengen groezelige grooves met duistere brass. Pianist Young-Woo Lee en contrabassist Alessandro Fongaro leggen een solide basis en pakken elke kans om terughoudend te excelleren. Het Sun-Mi Hong Quintet ademt talent en originaliteit. Corona vertraagt de internationale doorbraak die zeker op stapel staat.

Roland Huguenin

Lees ook de bespreking van 'Second Page' door Jeroen de Valk in Jazzflits 337.

Tenorist Nicolo Ricci. (Foto: Joke Schot)

Sun-Mi Hong en Benjamin Herman in 'New Generation':
<https://bit.ly/3lw5CjN>

Sun-Mi Hong. (Foto: Joke Schot)

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

METROPOLE ORKEST ACK VAN ROOYEN

Datum en plaats:

19 september 2020,
TivoliVredenburg,
Utrecht.

Het Metropole Orkest (MO) bestaat 75 jaar. Jaren die verlopen via ongekende successen, artistieke hoogtepunten en prikkelende samenwerkingen. Het hybride orkest heeft een groot repertoire opgebouwd en blikt terug met New Metropole Standards. Een programma dat put uit de rijke jazzschatkist, lijkt gemaakt als een maatpak voor Buma Boy Edgar Prijs-winnaar Ack van Rooyen en waarin veel muziek is opgenomen van Jerry van Rooyen (broer van Ack), de in 2009 overleden arrangeur en componist waarmee het orkest veelvuldig samenwerkte.

Ook de oude grote zaal in TivoliVredenburg buigt onder corona, maar was met vierhonderd bezoekers dusdanig gevuld dat het veelvuldige applaus vol klinkt en niet galmt. Jörg Achim Keller leidt het orkest met een groot gevoel voor understatement, waardoor het een fluwelen glans uitstraalt en zo nu en dan uitbundig mag knallen maar nergens bijt. In de arrangementen van Van Rooyen, Mendoza, Herbolzheimer en Van der Horst ligt de nadruk op nuance en majestueuze grooves.

De bigbandsectie en de strijkers excelleren in hun gelaagde orkestraties. De glansrol is voor Ack van Rooyen, die als solist zo'n beetje op de middenstip van de zaal is gezet. Niemand ontgaan zijn genietende pretogen en het plezier waarmee hij zijn bugel bespeelt. Ack is in vorm en lijkt zonder enige schroom te werken aan het vormgeven van de nieuwe episode die de Boy Edgar Prijs aan zijn carrière toevoegt. Zijn subtiele fraseringen en onovertroffen geluid zijn enorm inspirerend. In het dagelijks leven geniet hij van de masterclasses die hij geeft. Zonder de minste hapering stelt hij zijn talent ten dienste van het (bescheiden) grote publiek dat vanavond ademloos naar hem is komen luisteren. Het MO heeft een indrukwekkende stal veelzijdige solisten in de gelederen. Ongetuigelijk is gitarist Peter Tiehuis de andere éminence grise die het orkest verbluffend overstijgt.

Roland Huguenin

Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

Jörg Achim Keller leidt. (Foto: Joke Schot)

Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

CONCERTVERSLAGEN OP WWW.JAZZFLITS.NL

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl> (rechtsboven).

HELEN HUMES

'MISS MILLION DOLLAR SECRET'

Helen Humes (23 juni 1913 (Louisville, Kentucky) - 9 september 1981 (Santa Monica, Californië)) is vooral bekend als zangeres bij Count Basie's band, ze zingt R & B, populaire songs met jazzfeeling en beheerst de standards uit de swing era. Is ze een blueszangeres die zich steeds liet omringen door de beste jazzmuzikanten?

Voor Helen Humes waren drie grote namen uit de jazzbusiness belangrijk: [John Hammond](#) koppelt Humes aan de orkesten van Harry James en Count Basie, en regelt Columbia-opnamen. [Stanley Dance](#) presenteert haar tijdens het 1973 Newport Jazzfestival, en voor [Norman Granz](#) mag ze schitteren tijdens de J.A.T.P.-concerten.

Helen Humes is enig kind in het gezin: vader John Henry Humes is een van de eerste zwarte advocaten in de stad; moeder Emma Johnson is onderwijzeres. Zoals vele kinderen volgt Helen piano-studies en zanglessen. Bij mevrouw Bessie Allen leert ze orgel en tijdens de kerkdiensten in de North Street Baptist Church zit ze al aan het klavier. Als pianiste toont ze haar kunsten in een lokaal orkestje, de Dandies. Met de leerlingen van Bessie Allens Sunday School wordt in Louisville een eerste zwarte band gevormd: de Booker T. Washington Community Centre Band, met trombonist Dickie Wells (1907-1985) en trompettist Jonah Jones (1909-2000).

In **1926** neemt Helen deel aan een zangwedstrijd met twee songs: 'When you're a long, long way from home' en 'I'm in love with you, that's why'. Bluesgitarist Sylvester Weaver (1897-1960), die voor Okeh Records had opgenomen, stelt Helen voor aan talentscout en producer Tommy Rockwell. Zo mocht tiener Helen op 30 april, 26 en 27 november **1927** in St.Louis voor Okeh per sessie vier songs bluessongs opnemen; in de novembersessie met pianist J.C. Johnson (James P. Johnson?) en Sylvester Weaver, nu in New York.

Voor volgende opnamen zou het nog tien jaar tot 1937 duren, met Harry James (1916-1983), met zijn blank orkest kon ze niet op tournee, een zwarte zangeres erbij was ongeoorloofd.

[...lees verder in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Maar Helen Humes wilde ook een diploma halen. Ze maakt haar middelbare studies af, studeert financiële economie, werkt enige tijd bij de First Standard Bank en in de horeca en doet secretariaatswerk bij haar vader.

Vanaf nu begint de muzikale reisroute van Helen Humes, ze is dan 23 jaar (of 27!). In **1936**, op een goeie dag bezocht ze vrienden in Buffalo, NY. Voor de lol zingt Helen enkele liedjes in de Spider Web Club, een engagement van 35 dollar per week wordt aangeboden. Ze bleef twee jaar in Buffalo, meestal bij een combo onder leiding van saxofonist Al Sears (1910-1990), in die periode is Humes ook geciteerd bij violist Stuff Smith (1909 - 1967, overleden in München).

Jaarlijks kwam Humes twee keer naar haar thuisstad Louisville. In 1936 nodigt Al Sears haar uit voor enkele concerten in de Cotton Club in Cincinnati, daar zingt Helen ook bij Doc Wheeler's Sunset Royal Band. In **1937** ziet Count Basie Helen aan het werk en wil haar ter vervanging van Billie Holiday. Hij bood 35 dollar, 'maar man, ik verdien dat ook hier en ik moet mij niet verplaatsen!'

Een video van Helen Humes bij Count Basie (jaren vijftig):
https://www.youtube.com/watch?v=psP_6qn360o

In 1937 komt Humes in het vizier van platenproducer John Hammond toen ze met Al Sears optrad in de Renaissance Ballroom in Harlem, New York.

Hammond zorgt voor opnamen met de Harry James Big Band: 'Jubilee', 'I can dream, can't I?', 'It's a dreamer in me' (Jimmy Dorsey), 'Song of the wanderer' (1 december 1937, 5 en 6 januari 1938) met trompettist Buck Clayton, saxofonist Herschel Evans, gitarist Eddie Durham en saxofonist Earl Warren (Brunswick 8038 en 8055).

[...lees verder op de volgende pagina links](#)

In maart **1938** koppelt Hammond haar dan toch aan Basie's band, ze zou vier jaar blijven tot in 1941. De verre reizen met de Basie-bus werden te vermoeiend, haar nieren, en steeds dezelfde liedjes te vervelend, daarom verlaat ze Basie.

Uit deze periode 1938-1939 dateren de beste Basie-opnamen met Buck Clayton, saxofonist Lester Young, trombonist Dickie Wells, trompettist Harry Edison, Herschel Evans (1910, jong overleden in 1939), saxofonist Buddy Tate, Earl Warren, en die fameuze ritmesectie Freddie Green (gitaar), Walter Page (bas), Jo Jones (drums) plus pianist Basie.

Op 23 december 1938 zijn Basie en Humes in de Carnegie Hall, 'From Spirituals To Swing'. Te vinden op Basie's Original American Decca Recordings.

Humes verwierf faam als vertolkster van ballads en populaire songs als 'Between the devil and the deep blue sea', 'Moonlight serenade'. Vocalist Jimmy Rushing nam bij Basie de blues voor zijn rekening.

Luistertips:

Humes met Harry James and his Orchestra, 'Song of the wanderer', met Harry James, Buck Clayton, Vernon Brown, Earl Warren, Jack Washington, Herschel Evans, Jess Stacy, Walter Page, Jo Jones, 5 januari 1938 (Brunswick 8067)

Klik hier: <https://bit.ly/2G0mfrE>

Haar handelsmerk: 'Million dollar secret', live met Roy Milton's Band, augustus 1950 (de uitgeschreven tekst vindt u op internet, hier later wat commentaar)

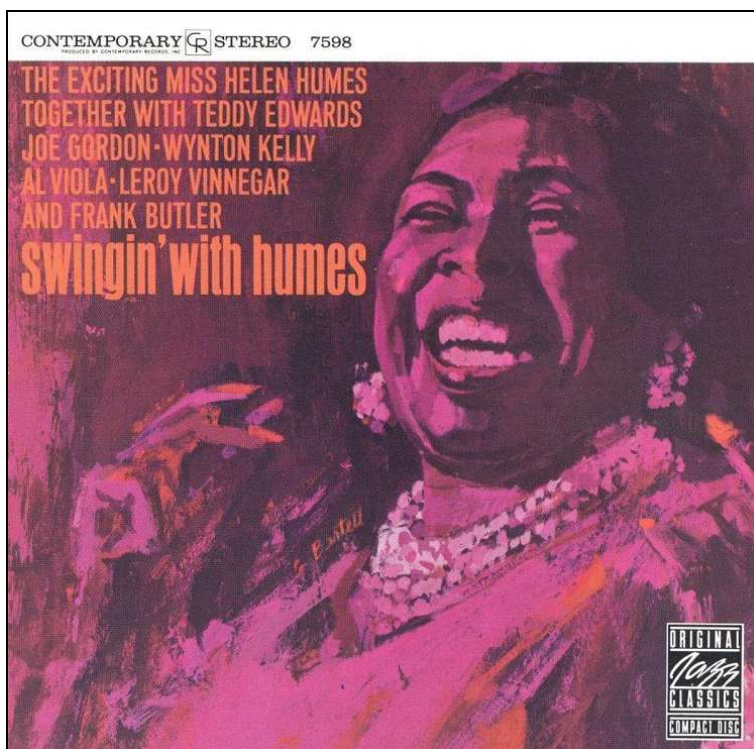
Helen Humes met de Muse All Stars, 'Body and soul', Arnett Cobb, Gerry Wiggins, George Duvivier, Ronnie Cole, 5 oktober 1979 (Muse 5217)

Op 24 december **1939** organiseert John Hammond zijn tweede From Spirituals To Swing, met opnieuw Helen Humes.

Halfweg **1941** duikt Lynne Sherman op als Basie's zangeres. Helen is dan wel weg, maar ze komt nog terug bij Basie voor een radiosessie op 2 oktober 1944. Van 1941 tot 1943 is ze freelance in New York, in 1941 is ze in Minton's met saxofonist Don Byas en pianist Thelonious Monk. Ze is nog eens in haar Louisville, John Hammond biedt haar een job aan in Café Society in New York, haar begeleiders zijn pianisten Teddy Wilson (1912-1986) en Art Tatum (1909-1956).

Op 9 februari **1942** zingt ze voor de plaat drie nummers bij de band van altsaxofonist Pete Brown (1906-1963)

...lees verder in de rechterkolom

met de jonge trompettist Dizzy Gillespie, klarinettist Jimmy Hamilton en pianist Sammy Price. Brown was de professor die Cecil Payne (1922 -2007) baritonsax aanleerde.

Ook in 1942: passage in de Three Deuces, in februari in de Famous Door met saxofonist Benny Carter, met pianist Eddie Heywood in de Village Vanguard, en een tournee met de bigband van trombonist Ernie Fields (1904-1997).

In **1943-44** toert ze met bandleader Clarence Love (1908-1998), Love is de ontdekker van gitarist Wes Montgomery.

In **1944** naar Los Angeles voor studiowerk, met later opnamen voor movie soundtracks: 'Panic In The Streets' (1950), 'My Blue Heaven' (1950). In de lente van 1944 toert Helen met orkest van tenorist Jack McVea, waarbij ook trompettist Roy Eldridge en gitarist Barney Kessel.

Op 20 november 1944 is ze in NYC met Leonard Feather's Hip-tet, waarbij Herbie Fields, Prince Robinson op tenorsax, Oscar Pettiford (bas) en Denzil Best (drums).

Helen Humes in 1962 in een bluessetting (video):

<https://www.youtube.com/watch?v=Fs1Aa383BCI>

In de loop van **1945** wordt Helen Humes dikwijls uitgenodigd voor concerten, vooral bedoeld voor overzeese militairen, die werden uitgezonden door de Armed Forces Radio Services (A.F.R.S. Jubilee). Alle grote jazzlieden spelen voor de Jubilee, die het oorlogsdepartement organiseerde van 1942 tot 1952. Humes zit onder meer in uitzending 211. Extra boeiend AFRS jazzarchief voor de gevorderden, opnamen uitgebracht op plaat als 'AFRS Jubilee Broadcast'.

Ze nam vanaf 1944 vijf keer deel aan de Jazz At The Philharmonic (J.A.T.P.) van Norman Granz (1918- overleden in Genève in 2001), een pakket verschillende jazzmusici dat toerde van 1944 tot 1983. Voor de eerste keer in Europa op 10 april 1952 in Brussel, met pianist Oscar Peterson, Lester Young, saxofonist Flip Phillips, Roy Eldridge en zangeres Ella Fitzgerald, echter zonder Helen Humes.

...lees verder op pagina 19

BERICHTEN

Geraldine Laurent. (Foto: Steve Welles)

Franse 'jazz-Edisons' toegekend

Begin oktober zijn de winnaars van de Victoires du Jazz, de 'Edisons' van de Franse jazz, bekendgemaakt. In de categorie instrumentaal werden de pianisten Laurent Coulondre en Paul Lay bekroond. Als beste groep 2020 werden drie formaties onderscheiden: de Christophe Dal Sasso Big Band, Magma en het Jean-Philippe Viret Trio. Beste album van de afgelopen twaalf maanden is volgens de jury 'Cooking' van saxofoniste **Géraldine Laurent**. Leïla Martial mag zich een jaar lang de beste vocalist noemen. Een speciale eerbetoon was er voor l'Orchestre National de Jazz onder leiding van Frédéric Maurin. De Victoires du jazz worden sinds 2002 uitgereikt. Door de coronacrisis kwam de bijbehorende ceremonie te vervallen.

VARIA

Brussels Jazz Orchestra nodigt musici uit voor virtueel samenspel

'Stay with us' heet het nummer waarop muzikanten thuis kunnen samenspelen met het Brussels Jazz Orchestra. Het veelbetekenend getitelde stuk is geschreven door leider Frank Vaganée. Op de site van het orkest staan een backingtrack en partituren voor de diverse bigbandinstrumenten. Wanneer de thuismusicus zijn of haar bijdrage onder de knie heeft, kan deze op video gezet worden en opgestuurd naar het orkest. Uiteindelijk wordt een video gemaakt met de beste bijdragen. **Voor meer info en instructies:** <https://bit.ly/2Gq4T4V>

FESTIVALS NOVEMBER

Nik Bärtsch vorig jaar op het North Sea Jazz Festival. Op 13 november speelt hij tijdens Jazz Brugge. (Foto: Joke Schot)

SO WHAT'S NEXT?

Paterskerk, Muziekgebouw, Eindhoven
30, 31 oktober, 1 november 2020

(<https://sowhatsnext.nl/line-ups/>)

Met: Kurt Rosenwinkel, Kamaal Williams Trio, The NYChillharmonic Bigband, Nana Adjoa, Gaidaa en op 1 november een gratis showcase-programma op diverse plekken in Eindhoven.

JAZZ ON THE SOFA

Diverse locaties rond slot Zeist, Zeist
1 november 2020

(<http://jazzonthesofa.nl/>)

Met onder anderen: Artvark Saxophone Quartet, Estrella Acosta, Mark Lotz Trio, Gijs Idema, Fuensanta Mendez, Ruben Drenth en Dion Nijland.

NOVEMBER MUSIC

Diverse locaties, Den Bosch
6 tot en met 15 november 2020

(<https://www.novembermusic.net/>)

Met onder anderen: Brad Mehldau, Kika Sprangers & Pynarello en Morris/Kliphuis/Lucky Fonz III.

JAZZ BRUGGE

Concertgebouw, Brugge
13 tot en met 15 november 2020

(<https://jazzbrugge.kaap.be/>)

Met onder anderen: Under the Surface, **Nik Bärtsch's Ronin**, Arifa, Bram De Looze & Michel Portal, Rêve d'Éléphant Orchestra, Donder en Aka Moon.

MONDRIAAN JAZZ

PAARD, Koorenhuis, Billytown, Den Haag
14 november 2020

(<https://www.mondriaanjazz.nl/mondriaan-jazz-2020/>)

Met: Niels Broos x Jamie Peet x Jameszoo; Han Bennink x Reinier Baas x Ben van Gelder; Tineke Postma x Sun Mi Hong x Fuensanta Méndez; Yoràn Vroom's Group of Friends en Yannick Hiwat.

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 oktober 2020

1 Christian McBride Big Band

For Jimmy, Wes And Oliver
(Mack Avenue)

2 Gregory Porter

All Rise
(Blue Note)

3 Kenny Washington

What's The Hurry
(Lower 9th)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 oktober 2020

Elena Duni. (Foto: Clément Puig)

[Tony Dudley-Evans, LondonJazz News \(UK\)](#)

KRONONAUT

Krononaut (tak:til/Glitterbeat)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

SYLVAIN DARRIFOURCQ, MANUEL HERMIA, VALENTIN CECCALDI

Kaijū Eats Cheeseburgers (Label Hector/Full Rhizom)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Germany\)](#)

MARIA JOÃO

Open Your Mouth (Membran)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

FRANCESCO MASSARO BESTIARIO

Quaderni Di Zoologia Imperfetta (Folderol)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

SOOÄÄR-YARALYAN-OUNASKARI

Goodbye July (O-Tone Music)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

YOUNG POWER

Young Power (Polish Jazz)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

ELINA DUNI/ROB LUFT

Lost Ships (ECM)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

EPIC POWER QUARTET

Times Flow (ArtBeat Music)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

TERJE RYPDAL

Conspiracy (ECM)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

SOOÄÄR-YARALYAN-OUNASKARI

Goodbye July (O-Tone Music)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

EIVIND AUSTAD NEW ORLEANS TRIO

That Feeling (Losen Records)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

ALL TOO HUMAN

Because You're Worth It (ILK)

[Patrik Sandberg, JAZZ \(Sweden\)](#)

RYMDEN

Space Sailors (Jazzland)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

JONATHAN SARAGA

Journey To A New World (Fresh Sound)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

I.P.A.

Bashing Mushroom (Cuneiform Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)

VERVOLG HELEN HUMES

Op 15 juli **1945** neemt ze haar song 'Be-Baba-Leba' op met het Bill Doggett Octet (Philo 106). Najaar 1945 is Humes in Hollywood bij het orkest van pianist Eddie Heywood (1915-1989), waarbij ook stadsgenoot trompettist Jonah Jones.

In **1946-1947** heeft Helen een passage in de film 'Jivin' in Be-Bop' van Dizzy Gillespie, met saxofonist James Moody, vibrafonist Milt Jackson, pianist John Lewis en bassist Ray Brown, ook op dvd.

Van augustus 1950 dateert 'Million dollar secret', gezongen bij de Roy Milton Band in het Shrine Auditorium in Los Angeles, voor Gene Norman's Blues Jubilee (Crescendo GNP 2261).

Ondanks successen in toplijsten stagneerde haar loopbaan. Radiomaker Pete Felleman had op 12 maart 1949 al aandacht voor Humes in zijn USA-Cabaret. Ze treedt nog eens op met Nat King Cole, op 9 mei **1950** neemt ze 'Rock me to sleep' met Marshall Royal and his Orchestra. November 1950 is Humes bij het Dexter Gordon Orchestra, zie de plaat 'Black California'. In 1951 werkt ze in Hawaii.

In **1956** toert Helen Humes met vibrafonist Red Norvo in Australië, in 1962 en 1964 nog eens.

Helen neemt op 5 en 27 januari, 10 februari **1959** twaalf nummers op in Los Angeles, met haar All Stars: Benny Carter, saxofonist Teddy Edwards, trombonist Frank Rosolino, pianist Andre Previn, bassist Leroy Vinnegar en drummer Shelly Manne (OJC 453). Bijzonder is Humes met het Marty Paich Orchestra featuring saxofonist Art Pepper & The Singers, juni 1959, Hollywood.

[...lees verder in de rechterkolom](#)

Deelname in **1959**: Newport Jazz Festival, georganiseerd sinds 1954 door George Wein (°1925) die 3 oktober jl. 95 jaar werd. In 1960 en 1962: Monterey Jazz Festival.

Eind **1962** komt Humes met het legendarisch bluespakket American Folk Blues Festival naar Europa met Willie Dixon, Jump Jackson, T-Bone Walker, Memphis Slim, John Lee Hooker, Shakey Jake, Sonny Terry & Brownie McGhee: 18 oktober in Hamburg, 21 oktober in Manchester, daags voordien op 20 oktober in de Olympia in Parijs voor Europe 1 in het populaire 'Pour ceux qui aiment le jazz' van Frank Ténor (1925-2004) en Daniel Filipacchi (°1928).

Opnamen zijn uitgebracht op het L + R Records-label, genaamd naar Lippmann + Rau, de AFBF-concertpromotoren in Europa. Vanaf **1964** blijft Humes na een toer met Red Norvo een tijdje hangen in Australië, in **1967** is ze terug in de VS om voor haar zieke ouders te zorgen: moeder sterft in 1967, vader in 1975. Ze ziet haar zangloopbaan als gepasseerd, verkoopt haar platen en platenspeler, gaat werken in het munitiedepot INAAP, de Indiana Army Ammunition Plant in Charlestown. Het Amerikaans leger heeft wapens en munitie nodig en dat brengt veel tewerkstelling mee voor zwarten en vooral vrouwen. Helen stopt met zingen tussen 1967 en 1973.

Beluister hier het album 'Helen Humes' (1959):
<https://www.youtube.com/watch?v=S4o0aspXNXc>

Maar in **1973** volgt een comeback: Stanley Dance moedigt haar aan om op te treden tijdens het Newport jazz Festival: op 3 juli tijdens een Count Basie Reunion Concert, op 4 juli tijdens een Louis Armstrong Tribute Concert.

De revival van haar loopbaan brengt haar naar Europa, met Black & Blue-opnamen in 1973 en 1974. Ze krijgt van de Hot Club de France een Award voor de 'Beste Plaat' in 1973. Op 22 juli 1973 zingt ze op het Zwitsers Baden Jazzfestival.

Van **1974** tot 1977 in The Half Note of in The Cookery in NYC, soms met Alberta Hunter (1895-1984), in 1975 in The Village Vanguard.

Op 2 juli 1974 is Humes in het Zwitserse Montreux met haar All Stars: saxofonist Buddy Tate, pianist Earl Hines, bassist Jimmy Woode en drummer Ed Thigpen.

Uit maart 1974 bestaat de filmopname 'Helen Humes In Concert', in Rijsel/Lille (studio's FR3 Lille) met saxofonist Gérard Badini, pianist Gerry Wiggins, bassist Major Holley, Ed Thigpen. In **1975** en 1977 krijgt ze de stadssleutel van Louisville, de Key to the City. Haar faam brengt haar naar La Grande Parade du Jazz in juli 1975.

In **1976** zingt ze tijdens een Concert by the Sea in Redondo Beach, een gevorderde jazzfan denkt direct aan Erroll Garner en zijn 'Concert by the Sea' van 19 september 1955. In maart 1977 is Humes met pianist Ray Bryant in de Villa Rosa Showboat in Silver Spring, Maryland.

Op 15 juni **1978** concerteerde Helen Humes in de Concertzaal in het Zeelandse Middelburg, ik veronderstel dan aansluitend van 7 tot 16 juli 1978 naar het Nice Jazz Festival.

In mei **1979** is Helen Humes in Vredenburg (Utrecht) met de oom van Trudy Pitts, tenorsaxofonist Ellsworth Gooding, Wild Bill Davis (piano, orgel), Floyd Smith (gitaar), Jimmy Woode (bas) en Bobby Durham (drums).

Op 12 augustus 1979 is Helen Humes op het Laren Jazzfestival. Jazzfan Jacques Depoorter zag Helen Humes schitteren op 14 augustus 1979 tijdens het Antwerpse Jazz Middelheim met

[...lees verder op de volgende pagina in de linkerkolom](#)

George Kelly (tenorsax), P.W. Crayton (gitaar), haar pianist Gerry Wiggins, Lisle Atkinson (bas) en Ed Thigpen.

Van 23 tot 23 oktober 1979 zong ze in de Blues Alley in Georgetown.

In september **1980** toert Helen in Japan met de 'Gentlemen of Swing': Benny Carter, Harry Edison, Teddy Wilson, Milt Hinton, Shelly Manne.

Zouden haar Japanse opnamen haar laatste zijn: tijdens het Aurex Jazz Festival in Tokio op 3 september 1980 met het Teddy Wilson Trio (Milt Hinton, Shelly Manne) of 'The New Year's Eve, Live At Te Cookery, Live A Kuumbwa Jazz Center', met Gerald Wiggins, Dean Reilly (bas) en Benny Barth (drums), ook uit 1980?

In juni **1981** verschijnt Humes nog tijdens het Playboy Jazz Festival in de Hollywood Bowl. Ze zong er een duet met Joe Williams en Count Basie's band 'If I could be with you'. Op 6 september 1981 zingt ze in Chicago een 'Tribute to Count Basie' met Gerald Wiggins, Eddie DeHaas (bas) en Marshall Thompson (drums), drie dagen later is haar leven volbracht.

Helen Elizabeth Humes stierf aan kanker in Santa Monica, ze was 68. De familie vroeg in plaats van bloemen een financiële bijdrage voor kankeronderzoek. Voor de jazztoerist: ze is gecremeerd in het Park Cemetery van Inglewood, Los Angeles County, El Sereno Plot, Lot 96, Grave E. En eigenaardig: op haar grafsteen staat 1909 als geboortjaar!

Ach ja, haar live succesnummer 'Million dollar secret': je huwt als jonge zwarte vrouw van 33 een rijke oudere kerel van 78, zorg ervoor dat zijn testament op jouw naam staat, bovendien denkend dat ouderen ook goede minnaars zijn, klaar is kees. Maar als je een vrouw bent van boven de 42, huw dan een jonge man, die zal je weer jong doen aanvoelen. Live altijd hilariteit in het publiek, erotische verwijzingen zijn van alle tijden!

Erik Marcel Frans

PS 1 Voor 29 euro kocht ik het boek 'American Singers' (27 Portraits in Song) van Whitney Balliett, eerste uitgave 1988, opnieuw in 2005, 244 bladzijden met een vijftal over Humes.

PS 2 In maart 2020 bracht Rory Block haar plaat 'Prove It On Me' uit (Stony Plain 1409), het eerste nummer is 'He may be your man', song die Helen in juli 1945 opnam met Bill Doggett, een bewijsje dat Humes niet vergeten is.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES HELEN HUMES

De opnamen van Helen Humes gaan van 1927-1980. Ik heb geprobeerd er heel wat te verwerken in bovenstaande muzikale reisroute. Haar platen bestellen is gemakkelijk, die geleverd krijgen is moeilijker.

Onder haar eigen naam zijn er slechts een groot dozijn platen, maar haar meer dan honderd songs vind je bij andere muzikanten, in varianten, ook op diverse compilaties.

Door het luisteren naar de geciteerde platen leer je ook andere muzikanten kennen.

'**Today** I Sing The Blues', 1944-1955, 28 tracks, Jasmine 3106

'**Her** Best Recordings', 1927-1947, 22 tracks, Best Of Jazz 4058

'**The** Definitive Black & Blue Sessions, Sneakin' Around', maart 1974, Black & Blue 950

'**In** Her Own Words, Black&White Mercury Studio Sessions 1946-49', twintig tracks, Ocium Jazz 12

'**Complete** 1927-1950 Studio Recordings' (drie cd's, 62 tracks), Jazz Factory 22844

'**He** May Be Your Man, 1937-1945', met Buck Clayton, Lester Young, 23 tracks, Blue Boar 1019

'**Tain't** Nobody's Biz-ness If I Do', met Benny Carter, Frank Rosolino, 1959, OJC 453

'**On** The Sunny Side Of The Street', Montreux, 2 juli 1974, Black Lion 760185

'**Blue** And Sentimental', twintig tracks, Past Perfect 205731

'**Songs** I Like To Sing', met Marty Paich, dertien tracks, 6 september 1960, OJC 171

Luister hier naar 'Love me or leave me' met Marty Paich:
<https://www.youtube.com/watch?v=01ijKblWM-M>

'**Sneakin'** Around', Gerard Badini, Arnett Cobb, 1973-74, Black & Blues 083

'**Deed** I Do', Don Abney, Dean Reilly, Benny Barth, 25 april 1976, Contemporary 14071

'**Swingin'** With Helen', Teddy Edwards, Wynton Kelly, juli 1961, OJC 608

uit de handel maar te vinden in mediatheken: Helen Humes op Classics 892 (1927-45), 1036 (1945-47), 1333 (1948-50), de drie samen 68 tracks

via zelfde circuit: Humes met Count Basie: 504, 513, 533, 563, 623, de periode 1938-1941

evenzo: Humes met Harry James, Classics 903, 1937-1939

'**The** Muse All Stars', Eddie Vinson, Arnett Cobb, Buddy Tate, oktober 1979, Muse 5473

Nice Jazz 1978, tijdens het Nice Jazz Festival van 7 tot 16 juli 1978

'**The** Incomparable Helen Humes' with Connie Berry & her Jazz Hounds, 'Sings Ballads and Blues', een combinatie van twee sessies uit 1974, Audiophile 107

'**American** Folk Blues Festival 1962', Live in Paris, met T-Bone Walker, Willie Dixon, Jump Jackson, oktober 1962, Frémeaux & Associés FA 5614, 3-cd

met Dexter Gordon's Orchestra, op 'Black California', 20 november 1950, Savoy 801191

met Red Norvo's Orchestra, voorjaar 1958, Bluebird ND 86758

met Bill Doggett Octet, 15 juli 1945

met Pete Brown and his Band, waarbij Dizzy Gillespie, Jimmy Hamilton, 9 februari 1942

met Buck Clayton's Orchestra, 1947-1948, Mercury 8077, Ace 1214

'**From** Spirituals To Swing', producer John Hammond, 23 december 1938, 24 december 1939, Carnegie Hall, Vanguard 3169-3171, drie-cd (**EMF**)

EERBETOON AAN STEPS AHEAD, 2 OKTOBER 2020, ALLEUR

JAZZ IN BEELD

Op 2 oktober brachten vijf musici in Alleur (vlakbij Luik) in het Cultureel Centrum Ans een eerbetoon aan Steps Ahead. Met de klok mee: Fabrice Alleman (sax), Bruno Castelluci (drums), Theo de Jong (bas), Jan De Haas (vibrafoon) en Ivan Paduart (toetsen). (Foto: Jean Schoubs)